

PREStOLNICA

Če je pot do Itake lepša od Itake, pa pot do Damaska ni lepša od Damaska.

1

Prestolnica je podobna gubam; ovijajo se ena okoli druge kot telesa pozabljenih v ječah tretjega sveta; ubežna je kot preluknjan spomin, javna kot praznična oblačila, škandalozna kot niti perzijske preproge; prestolnica me že dolgo navdušuje z nalaganjem; plast občuje s plastjo in se množi brez nosečnosti; burko nosi čez obraz in razkriva svoje temnopolte noge; prestolnica me preseka, ko se ji s prihodom in odhodom predajam dan za dnem; sekam jo takó, kot sekajo voditelji proletarske revolucije: najprej glave žametnih razredov, potem glave prijateljev; sekam jo s potrpežljivostjo kamele, z zagnanostjo kalašnikovke*, s poželenjem kobilice zjutraj, pred poljem.

Prestolnica je podobna spominom, nejasno plašno razvnema resnico; otežuje nam spanje z vse večjim poželenjem; predramimo se z novimi vprašanji; vzbuja nam usmiljenje, ki se ne rokuje z žalostjo, kot pogreb tujca v tujih mestih; ponoči stoka, kot bi jo prizadelo popotovanje; zaradi kalnega hrepenenja z nohti razpraska kožo naših pogovorov in se prikrade k nam v posteljo; ko se sredi smrti zbudimo od njenega joka, si z blazino zakrije glavo, da se zdrobijo sanje.

Prestolnica je podobna razdraženim turistom z digitalnimi fotoaparati in sandali, ki ne poznajo jezika pločnikov na mrzlem severu, z ocarinjenim veseljem in s svitki hašiša, ki jih zanikajo in ne prepoznajo, ko se povrnejo v deželo snega; podobna jim je po nepristni broneni barvi; njihove kosti vpijajo sonce in vitamin D, njihovi fotoaparati pa prestolnico.

Prestolnica je podobna prodajalcem srečk, ki imajo mrtve obraze, in njihovim poročilom enotam obveščevalne službe, ko se podraži kruh; podobna jim je, ko po ulicah sejejo sanje in grozijo mimoidočim z milijoni, medtem ko njihovi otroci sesajo vodo in gmadijo lakoto.

Prestolnica je podobna svojim sedmerim vratom, na stežaj odprta brez nadzora kot postelje vlačug, nepredušno zaprta kot grobovi mrtvih.

Prestolnica je podobna Damasku.

2

tu se prestolnica zlekne na hrbet; sonce ji zbada kožo, zato je bledična; hrup gre proti koncu, od začetka reke do sredine duše; napenja popkovino, ki se ne pretrga, in izmetava svoje reveže na obrobje, tiste reveže, ki so padli pod kolesje njene prostranosti, vsakič ko so jo hoteli vzljubiti; te brazde na njeni koži so ulice, prepletene z brezbožno skrbjo; tisti črni oblak, ki se ji ovija okoli vratu, pa je posledica njenega kroničnega oklevanja, da bi prenehala s kajenjem; o Bog, kako naj se povzpnem na njene prsi, ki zrejo na gube; tam stojijo sive hiše, ki se nalagajo od pobočja do bradavice, od naključnega odkritja poželenja med moškim in žensko do civilizacije; ne vem, kako bi brez metafor lahko imeli griče za prsi; pot, ki so jo zorali mimoidoči, ne da bi ljubili svoje sovražnike, kot nagrobnik še vedno pripoveduje zgodovino; tu leži sveža prestolnica, kot bi abecede ne prehitela za nekaj katastrof; obdajajo jo zidovi, ki ne spominjajo na obleganje; če malce prisluhneš, lahko slišiš šibak odmev tistih, ki vzravnano stojijo in pijejo njeno vodo; nekateri so se dedno prikradli v tvojo kri, okuženo s pesmimi; to je prvo pokopališče, ki so ga ljudje častili v dokaz spominov; mimo nje grem kot tujec in ona gre mimo mene kot tujka; vidim jo na obrazih tujcev, ki ji pripadajo; samo domišlja si, da se identificira; prestolnica je stara kot fosil in jaz sem nov kot konec zgodovine; držim se njene obleke kot otrok in ona se drži mojega srca kot ženska, in tako zagrešiva pesem; jaz sem sanjač, ki lovi poezijo, ona pa je stvarna in rojeva otroke, ne da bi jih vzgajala; jaz sem smrten, ona pa je večna in trajna; jaz sem jetnik usode, nasičen z metafiziko, ona pa je realna ateistka; meni ni v tolažbo in njej ni v škodo, da sva zaljubljena po naključju.

3

Po poti stopam do njenih bokov, križan z dvomom; ona gre proti popolnemu prepričanju, jaz pa se na spolzkem robu dotikam domneve; razbijem hranilnik časa in si vzamem tri dni in nekaj ur za trenutke veselja, ki sem jih zbral v življenju, ki ga še vedno živim; teža Kalašnikove puške, podedoval sem jo od

komunista, ki je slučajno šel mimo moje rane; še vedno mi bremeni desno ramo, zato je postala moja leva rama višja in bolj strma; blato mojih dni je mehko in dopušča počasno ugrezanje; pomarančevce, ki ga videvam v sanjah, ima priokus Gaze z rahlim nagibom h kislosti, podobni zraku v Damasku, Wikipediji ga je težko razložiti, Ibn Arabiju pa ne; na koncu tiste ulice, ki vodi do ravne ulice, spremljam Hananijo v Judovo hišo; sprehajava se, prevzeta od podrobnosti, ki padajo z neba zaradi tehničnih napak v Gospodovi strukturi; srečujeva mučenike, ki v avli čakajo na nekoga, ki bi jim odgovoril na eksistencialna vprašanja o pomenu tega, da so v dvorani skupaj zbrani s sovražniki pod sloganom Vsi smo mučeniki; ta prestolnica je meso svojega brata in rigne gnečo; ta prestolnica je obdana z zgodbami in molitvijo tistih, ki jih je prizadela pobožnost; ta prestolnica ni pretrgala popkovine, ki jo veže na smrt; vsako noč nabrusi svoj nož v pričakovanju naslednjega masakra; ko bi le imel toploto avtomobilskega motorja v tvoji žalostni zimi, ali hladnost groba v tvojem grenkem poletju, o, betonska puščava, prestolnica, ki pije čaj ob napevu vojne in pleše ples poraza na truplih svojih izgubljenih sinov; amen.

4

Na zalogi nimam dovolj svetlobe, da bi jo razdelil Maeterlinckovim slepcem; zidovi obdajajo pomen znotraj moje duše, kot spomini obkrožajo mesto; o, moja verujoča duša, o, moje brezbožno telo; zdaj izpovem svoj izvirni greh; vse te pesmi, ki sem jih zasadil v meso vaših dni kot zarjavel nož, niso moje pesmi, ukradel sem jih pozabljenim in tistim, ki so izgubili svoj spomin, zbral sem jih z belih bolniških postelj, iz stokov trpečih; to je spomin žensk, prelit pred božansko moškostjo; hropenje tistih, ki so pomrli od mraza na polovici pesmi; so sanje brez sanjačev; to niso moje pesmi; so okamneli spomini ljudi iz pradavnine; njihovih imen ne poznamo, čeprav jih nosimo v svojih obledelih potezah; so neuresničene želje in ponošeni smeh; to niso moje pesmi, so dihi potopljenih in obešenih, dihi duhov, ki so hušknili skozi drobne luknje, ki so jih naredile puške ...

Niso moje pesmi ...

N i s o m o j e p e s m i .

5

Jaz nisem edini.

Vsi smo tujci.

Kako naj si drugače razlagamo prestolnico?

6

Pesnika, ki sem ga srečal v neki pivnici v Damasku ...

...

je požrl volk.

7

Noč pada, rana za rano, od začetka telesa do roba strasti, zato se skrivam za svetlobo; ženske, ki se skrivajo za ogrinjali, me spominjajo na moškost sveta; naslanjam se na ženskost, da se rešim; utrujenost, ki hiti za mimoidočim, me vleče na dno; ta prestolnica ni podobna veselju, ker v njem tiči nejasnost, ki nas prizadene s hipno srečo; ni podobna smrti, čeprav ji vlada konec; ona je nepravičnost, ki je nesramno pravično porazdeljena; je ženski sen o odcepitvi, je božji vzdih in glava Janeza Krstnika, ki jokaje teče po naših nočeh; je zavezništvo med pesmijo in rabljem, med svežim vonjem zidov in vonjem uličic, ki vodijo na začetek; to je Šam*, svatba krvi, ki se ne konča, Salomejev ples, ki dežuje dneve na naše dni; konec, ki se spet začne; materina molitev, namočena v legende; minareti, ki se dotikajo božjih prstov; njen glas s priokusom barve las; njeno telo z reliefom graha; to je Šam; rodila me je in padla s kroglo ostrostrelca, zato sva zdaj rojena skupaj; potegnem jo k sebi in razbijem pesem; potegne me k sebi in zaboli me pesem. (O vi, ki verujete, ne približujte se Šam, razen če ste pijani, ker je rojena zaspanka); ona ima ubite pesmi, podrobnosti preroštva ter vonj po razodetju; in mi imamo sofizem pod njenim golim popkom; mi smo njeni neposlušni otroci, ki so se izgubili na severu, ona pa je naša mati, ki nas je dojila s strahom, zato smo podedovali poglavje Alšuarar*; to je Šam, jabolko svetlobe, knjiga žalosti in Ibn Arabijeva pisma, ki še niso prispela.

* Ime za rusko jurišno puško, ki jo je za potrebe rdeče armade leta 1947 razvil Mihail timofejevič Kalašnikov. Zaradi vzdržljivosti, ugodne cene, enostavnega vzdrževanja in uporabe je postala glavna izbira številnih vojsk ter uporniških, revolucionarnih in terorističnih skupin po vsem svetu.

* Damask.

* Alšuara je ime sure oziroma poglavja iz Korana.

Ghayath Almadhoun

Prevedla Mohsen Alhady in Margit P. Alhady